

WYROK SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ
(trzecia izba)
z dnia 8 października 2008 r.

Sprawa F-81/07

Florence Barbin
przeciwko
Parlamentowi Europejskiemu

Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu
za 2006 r. — Porównanie osiągnięć

Pełny tekst w języku postępowania (francuskim) II-A-1 - 1703

Przedmiot: Skarga wniesiona na podstawie art. 236 WE i 152 EWEA, w której F. Barbin żąda stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o nieprzyznaniu jej awansu do grupy zaszeregowania AD 12 w postępowaniu za 2006 r.

Orzeczenie: Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu z dnia 20 listopada 2006 r. o nieprzyznaniu skarżącej awansu w postępowaniu za 2006 r. Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

Streszczenie

*Urzednicy — Awans — Zazalenie kandydata, który nie został awansowany — Decyzja o oddaleniu — Całkowity brak uzasadnienia
(regulamin pracowniczy, art. 25 akapit drugi, art. 45, art. 90 ust. 2)*

Chociaż organ powołujący nie ma obowiązku uzasadniania decyzji o awansie w odniesieniu do urzędników, którzy nie zostali awansowani, ma on za to obowiązek uzasadnienia decyzji o oddaleniu zażalenia urzędnika, który nie został awansowany, jako że domniemywa się, że uzasadnienie tej decyzji o oddaleniu jest zgodne z uzasadnieniem decyzji, na którą wniesiono zażalenie, a więc analizy osiągnięć zawarte w jednym i drugim uzasadnieniu pokrywają się.

Całkowity brak uzasadnienia przed wniesieniem skargi nie może zostać naprawiony wyjaśnieniami udzielonymi przez organ powołujący w trakcie trwania postępowania. Na tym etapie wyjaśnienia tego rodzaju nie spełnią już swojej roli, polegającej na umożliwieniu skarżącemu oszacowania szans powodzenia skargi, a sądowi – skontrolowania, czy uzasadnienie jest prawidłowe. Ponadto możliwość zaradzenia całkowitemu brakowi uzasadnienia po wszczęciu postępowania naruszałaby prawo do obrony, ponieważ pozbawiałaby skarżącego szansy podniesienia zarzutów przeciwko uzasadnieniu, z którym zapoznałby się on dopiero po wniesieniu skargi. Uchybiałoby to zasadzie równości stron wobec sądu wspólnotowego.

(zob. pkt 27, 28)

Odesłanie:

Trybunał: sprawa 188/73 Grassi przeciwko Radzie, 30 października 1974 r., Rec. s. 1099, pkt 13; sprawa 121/76 Moli przeciwko Komisji, 27 października 1977 r., Rec. s. 1971, pkt 12; sprawa 75/77 Mollet przeciwko Komisji, 13 kwietnia 1978 r., Rec. s. 897, pkt 12; sprawa 195/80 Michel przeciwko Parlamentowi, 26 listopada 1981 r., Rec. s. 2861, pkt 22; sprawa C-343/87 Culin przeciwko Komisji, 7 lutego 1990 r., Rec. s. I-225, pkt 13, 15; sprawa C-150/03 P Hectors przeciwko Parlamentowi, 23 września 2004 r., Zb.Orz. s. I-8691, pkt 50;

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-52/90 Volger przeciwko Parlamentowi, 12 lutego 1992 r., Rec. s. II-121, pkt 40, 41; sprawa T-117/01 Roman Parra przeciwko Komisji, 20 lutego 2002 r., RecFP s. I-A-27, II-121, pkt 32; sprawa T-66/05 Sack przeciwko Komisji, 11 grudnia 2007 r., Zb.Orz.SP s. I-A-2-229, II-A-2-1487, pkt 66, będąca przedmiotem odwołania przed Trybunałem (C-38/08 P)